

/Szünet: 13.03. - 14.03. Elnök: Horváth Lajos/.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés ! Folytatjuk munkánkat. Szóra következik Király Zoltán Csongrád megyei képviselőtársunk.

KIRÁLY ZOLTÁN: Tisztelt Ház !

Szokásomtól eltérően, amikor általában tíz per erejéig szoktam kérni a türelmüket, ezúttal bevallom, hosszabb leszek és ha ez nem tetszik valakinek, javasolom menjen ki kávé inni a Gundelékhez, úgy gondolom azonban, hogy tíz évet átfogni és mindazokat a vitákat, nézeteltéréseket közreadni, a véleményeket hozzátenni, amelyek meghatározhatják a döntést, talán többet is megérdemelne. Időben is. Másrészt pedig magam is készültem erre a fölszólalásra, hét hónap óta vagyok amolyan tájékozottsági kényszerhelyzetben Bős-Nagymaros ügyében. Ezért van az, hogy talán hosszabb leszek.

Tisztelt Parlament ! Tegnap a vízügyi szuperhatalom megfenyegette Magyarországot. Bőségesen ontotta az adatokat mindazokról a valós, ám eléggé föltupírozott hátrányokról, amelyek bennünket érhetnek a vízlépcső építésének leállításával. Elvakult bizonyítási szándékuk közben azzal sem törődnek, hogy rémületbe is ejtik az országot. Mert miközben tényszerűen említik ugyan a vízlépcső káros hatásait, erről már nem szolgálnak olyan bőséges adatsorral. Mindössze másfél hónapja, hogy szenvedélyesen vitázik az ország erről a gigantomániás beruházásról, amely egy kis ország számára még közepes volta ellenére is óriási terhet jelent, s amelynek inkább érezzük, semmint ismerjük a veszélyeit. Erről kizárólag a vízügy és a korábbi "szemérmetes" kormányunk tehet. Ám a most világra jönni kész demokrácia szellemében keressük a kiutat a nagyberuházás okozta ökológiai és ökonómiai zsákutcából.

Már a zsákutca előzményei sem értekelnek.
KGST-szakértői javaslatra az Országos Vízügyi Hivatal 1951-

ben kezdett hozzá a vízlépcső terveinek és kapcsolódó dokumentációjának megrendeléséhez. Az 1951 és 1977 között készült tervek és dokumentációk nagyrészt az államközi szerződés megkötése után félretették és 1978-85 között készült el a második változat. Ami azt illeti, az első változat jelentős, 1951 és 61 közötti része meglehetősen sanyarú sorsra jutott. A parlament tőszomszédságában a VIZITERV és a Magyar Televízió Münnich Ferenc utcai közös épületének ódon pincéjében lepi a por, egy rozoga szekrény alján. Most még ott van, gyanítom, holnapra eltűnik a szemétkébe, és vele együtt az az 50 millió forint is, amit azokban az időkben a kutatási témákra fordítottak.

1977-ben a kormány ezekre a félretett tervekre alapozva, ökonómiai mérleg és ökológiai hatástanulmány nélkül, kötött szerződést Csehszlovákiával. Ennek tartalmáról nem tájékoztatta sem az Országgyűlést, sem a közvéleményt. Bár - és ez elhangzott a miniszter elvtárs expozéjában is - az Országgyűlés 1978-ban és 84-ben az Elnöki Tanács jelentésének tudomásul vételével elfogadta a szerződést, ám ne áltassuk magunkat. A tudomásulvétel, de még dr. Fodor István képviselőtársunk tegnapelőtti "beleszólása" az Elnöki Tanács jelentésébe is bizonyítja: ez nem érvényességi kellék a törvényerejű rendelet hatályba lépéséhez. S hadd emlékeztessenem itt és most a Tisztelt Házat Szabó Kálmán professzornak az 1985 októberi ülésen, a Lázár-kormány program-vitájában elmondott gondolataira, a nagyberuházások előzetes parlamenti vitájáról. S ne tekintsék szerénytelenségnek, ha a magam akkori megnyilatkozására is hivatkozom, amikor is ugyancsak parlamenti vitafórumról elmélkedtem ez ügyben, s hozzátettem, - persze a kormány maga is dönthet ezekről, de akkor a kormányt fogja szidni a nép. Három év után itt tartunk.

Az ország lakosságának jelentős része a bős-nagymarosi vízlépcső építése miatt szidja a kormányt. Akkori mondataim után a jegyzőkönyvbe ez került be: "Derűtlenség."

Ahogy elnézem, a mostani jegyzőkönyvből ez kimarad. A szidalmak fényében persze igaz az a gyakran elhangzó váderezű ellenérv, hogy itt már nem energetikáról, hajózásról, árvízvédelemről van szó, ez már politikai ügy. Az, és igen, a demokrácia ügye is. Tegnap nagy taps kísérette Maróthy elvtárs új jelmondatát: "Vízlepcsőt és demokráciát!" Csak egyetlen dologban sántít ez egy picit, Tisztelt Ház, ha 1977-ben Magyarországon demokrácia van, akkor ma nem vitázunk a vízlepcsőről. S hogy évtizedekig nem volt demokrácia, ebben szerepe van az itt, ebben a teremben ülők jelentős részének is.

Eck Tibor képviselőtársunk azt mondta, úgy minősítette a mostani időszakot a májusi pártértelmezés után, hogy a szélesebb alapokra helyezett demokrácia útján vagyunk. Számomra csak egyféleképpen létezik: Demokrácia. Nem szélesebb alapokon, vagy szűkebb alapokon.

Eck Tibor a szélesebb alapokra helyezett demokrácia újdonsült bajnokaként riogat, miszerint egy szűk, ám annál hangosabb kisebbség presszionálja a csendes többséget. Azt azonban elfelejtette hozzátenni Eck Tibor, hogy egy szűk kisebbség hatalmi pozícióból évtizedeken át tartó presszióval érte el nagy többség csendjét - nemcsak Bős-Nagymaros ügyében.

Tehát politikáról is szó van itt - így igaz. Olyannyira, hogy többen megjegyzték, vannak, akik bős-nagymarosi vízlepcső ellenzésének köntösében a kormány hitelének aláírására törekednek. Nem vitatom, vannak ilyenek. Ám hozzáteszem, a mai reform-szándékú kormány hitelének legkínált megrontója, a bizalmi válság kovácsa, az elmúlt évtizedek politikai, kormányzati gyakorlata. De ezért a népet, s a nagy többségében a nép nevében szólókat hibáztatni nem lehet. Nem kétségbevonva az erről szólók jó szándékát azt kell mondanom, ez nem más, mint rossz ízű demagógia. Annál is inkább, mert a bős-nagymarosi vízlepcsőberuházás előkészítése és megvalósítása, az ezt jellemzően kísérő alkudozások, csatározások, a döntések meghozatalának, halogatásának módja és háttere,

mint cseppben a tenger, úgy reprezentálja Magyarország utóbbi négy évtizedének ellentmondásos gazdasági, társadalmi, politikai viszonyait, közéletét, avagy sokkal inkább annak hiányát.

Ezek az ellentmondások az 1980-as évek közepére kiéleződtek, napjainkban pedig nyilvánosságot is kapnak. A hatalom bástyái mögött, s néhány ágazat sáncainak tövében zavartalanul kigondolt és a közönség számára könnyen emészthető táplálék gyanánt talált bős-nagymarosi erőmű-terv ma szembesül az ellenvéleményekkel is, a valósággal is.

Mindezek alapján akár azt is mondhatom: javultak az esélyeink, hogy a végeredmény elfogadható kompromisszum lesz. Ehhez kell a parlamenti közös gondolkodás, a szervilizmuson, a szolgálalkúsegen való túllépés igénye. Mert a helyzet, amibe jutottunk, kutyaszorító. Államközi szerződés kötelez a munkák folytatására, a határidőre való befejezésre, s ezen közben több-kevesebb időre volna szükség az érdemi vitára, ami nélkül helyes döntés a mostani helyzetben sem születet.

Nem lévén egyik szakterületnek sem értő ismerője, csupán néhány kérdést kívánok feltenni és szakértői segedelemmel válaszolni azokra. Mindenekelőtt arra, mibe kerül ez a beruházás az országnak, mikorra várható a befektetett tőke megtérülése, gazdaságos-e ?

Az alig két évvel ezelőtt elkészült előterjesztés számadatait az élet túlhaladta. Kérdés, valaha is reális volt-e ez a számvetés. A tíz évvel ezelőtti 20-25 milliárdos elképzelés után 1986-ban sokakat megdöbbenett az 54 milliárdos előírányzat közzététele, ám úgy gondolták, ez már őszinte és megalapozott számadat. Most azonban a hivatalosok - persze csak maguk között - 110 milliárdról beszélnek. De akik a már elkészült létesítmények tervezett és tényleges árának összevetéséből idnulnak ki, a 150 milliárdos végösszeget is elképzelhetőnek tartják. S a lavinának csak kisebb része származik az árak növekedéséből, az árrendszer változásaiból.

A döntő ok - és ez nem egyedülálló sajnos a beruházások honi történetében -, hogy eleve rossz költségbecslést készítettek. Mert csak így lehet kicsikarni a döntést a munkák megkezdéséhez. Az igazság persze később fokozatosan kiderül, de mindig csak olyan ütemben, hogy a munka folytatásához szükséges döntés ne lehessen más, mint a boldogító igen. Hiszen, ha már ennyit befektettünk, csak nem hagyjuk veszni. Meg egyébként is, államközi szerződés kötelez.

Állításom igazolására, hogy ez nemcsak a bős-nagymarosi beruházásra igaz, hadd szolgáljak egy szakértői megközelítéssel. Magyar Nemzet 1988. szeptember 27., Fleischer Tamás építő- és gazdasági mérnök írja: "A központosító és újraelosztó gazdasági mechanizmus fontos sajátossága, hogy a vállalatok, intézmények, ágazatok fennmaradása, működése nagy mértékben nem a piaci folyamatok függvénye, hanem az újraelosztott pénzforráshoz való hozzájutás eredménye. Ennek megfelelően persze a vállalat, az intézmény tevékenységének homlokterében sem a kiszolgáló tevékenység, azaz a piacon történő megfelelés áll, hanem ennél fontosabb, hogy megfelelő pozícióra tegyen szert az újraelosztási forrásokért való sorbanállásnál. Ismerjük ennek különböző módjait. Vállalati praktikáktól a várossá nyilvánításért folyó küzdelemig, vagy a kiemelt üdülőterület státuszának megszerzéséig. Ahogy szükségülnek azonban az újraelosztható szabad források, úgy lesz egyre kiméletlenebb az értük folytatott harc is. Az elosztó maga is kényszerhelyzetbe kerül, és egyre inkább csak a tűzoltó megoldásokra jut pénz. Oda, ahol enélkül azonnali csőd fenyegeti a gazdaságot. Ez azonban megszabja a sorban állók stratégiáját is. Így válik számukra a leghatékonyabb üzemi állapot a majdnem csődben levés állapota. Itt nem az eredményesség a kifizetődő, mint a piacgazdaságban, hanem a csőd kilátása. Például, ha látványos torlódás van az úton, az igazolja az autót, a híd, stb. szükségességét, ha leáll a gyár, akkor várható az importkorlátozások feloldása ...

És persze egy állandósított árvízszint is ébren tartja a feszültséget. És persze ha akut problémává válik a vizek elszennyeződése, a szennyvizek tisztítása, és így tovább, ez mind-mind műszakilag megoldható, egyben elismert és díjazott feladattá válik."

Ott tartottam tehát, hogy vannak, akik a már elkészült létesítmények tervezett és tényleges árának összehasonításából kiindulva a 150 milliárdos végösszeget is elképzelhetőnek tartják. Ez még a sokat bírált és jobb esetben megmosolygott Yale egyetemi professzor, Lipták Béla 130 milliárdos költségbecslését is meghaladja. S vajon ez a gazdaságosnak minősített komplex beruházás mennyi idő alatt térülhet meg? A kérdésföltevés jogos, hiszen a kormány gyorsan megtérülő beruházásokat vár el a gazdálkodó szervezetektől.

Ugyanezt várja el a lakosság a kormánytól.

Hát nézzük. Energetikai szempontból egyetértünk az ipari miniszterrel - Figyelő 1988. június 16. -, "A vízlpcsőt nem tekinthetjük energetikai beruházásnak, abból a pénzből, amibe kerül, az energetikára csak egy töredék jut." - Legyen az országosan 2 vagy akár 3 százalék is, teszem hozzá én. - Árvízvédelemre egyébként is költött volna az ország, igaz, sokkal kevesebbet, ám feltehető azt nagyobb hatásokkal, nem idézve elő beláthatatlan ökológiai veszélyeket.

Az Ausztriának szolgáltatott áramot sem értékelhetjük költségmegtérülésként, ha azt állítjuk - s tette ezt a miniszter elvtárs -, hogy az osztrák hozzájárulás nem növeli a beruházás költségeit. Marad tehát a hajózás bevétele, azt követően, amikor létejt a Duna-Rajna-Majna csatorna. Ám ehhez hozzá kell tenni: a hajózással összefüggő folyamszabályozásra meggondolandó súlyos milliárdokat költeni minaddig, amíg további súlyos milliárdokkal - s erről szólt Káldi Endre is - föl nem fejlesztjük az évtizedes sorvasztással lezüllesztett hajóparkunkat, amíg ki nem építjük kikötőinket, rakodóinkat.

A tervek szerint a hajózásból származó bevétel évi 5 milliárd forint. Remélve, hogy a tervnek ez a része megalapozott, akkor a Lipták-féle 130 milliárdnál ez 26 évi, a 150 milliárdnál viszont 30 évet meghaladó megtérülést jelent. Vagyis a gazdaságosság, az alapvetően hibás adatokból történő kiindulás miatt, mára újra kérdésessé vált. S ami miatt méginkább kérdésessé válik: a BNV beruházási költségeinek 67 százalékát az ipar adja, a többit a mezőgazdaság és a közlekedés. Ma a gazdaságilag fejlett országok termelésében és szolgáltatásában a fajlagos energiafelhasználás növekedése a korszerűtlen gazdasági szerkezetet állandósítja. Nálunk a bős-nagymarosi vízlépcső több évtizeden át hozzájárul iparunk, mezőgazdaságunk, egész infrastruktúránk versenyképtelenségének konzerválásához.

A vízügyi - de Simon Péter felszólalása alapján úgy tűnik az energia - lobbinak ez a nyilvánvaló érdeke. Ezzel az ésszerűtlen szerződéssel nem csupán a XX. század végén gondoskodunk körülményeink romlásáról, hanem állandósítjuk is ezt az állapotot a következő évezred első évtizedeire is.

Ehhez nincs joga a mai generációnak.

A környezeti hatásokat illetően kérdésfeltevés sem költői, mert a választ maga a tájékoztató és a már említett rémíztő módon, a miniszteri expozé fogalmazta meg, állítás formájában.

Idézem: "A vízlépcsőrendszer megvalósítása jelentős beavatkozás a térségi ökoszisztémákba és jelentős tájformáló hatásokkal jár. Az ilyen jellegű nagy műszaki létesítmények - pozitív eredményeik mellett - változásokat okoznak a meglévő ökológiai rendszerekben és potenciális veszélyforrást jelentenek. A természeti környezetben mesterségesen alakított művek egyrészt előrelátható, és viszonylag nagy pontossággal prognosztizálható károsodást okoznak, másrészt olyan, nem számszerűsíthető hatásokkal is járhatnak, amelyeket a tervezés legfeljebb feltételezésekkel kezelhet."

Nem kommentálok. Gondolkodjunk el ezen !

Van azonban kommentárom a vízlépcső ügyét másképpen megoldani javaslókkal szembeni országgyűlési és politikai gyakorlathoz, s a háttérben meghúzódó vízügyi lobbihoz.

A Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium tájékoztatójában szerepel a következő kitétel is: "A nagymarosi vízlépcső elhagyásának lehetősége a hazai közvéleményt élénken foglalkoztatja. Ezzel kapcsolatban az Országgyűlés 1988. június 30-i ülésén képviselői indítványra került sor." Utána néztem, nem volt ilyen indítvány ! Olyan viszont igen, hogy két hónapra függesszük fel a munkálatokat, küldjünk ki parlamenti különbizottságot az ügy tanulmányozására, hogy a kormány dolgozzon ki alternatív javaslatokat. S mindez történjék azért, hogy kellő alapot teremtsünk az érdemi vitához a Minisztertanácsban és a parlamentben egyaránt.

Ehhez képest a Parlament nem küldött ki különbizottságot, a kormány nem dolgozott ki alternatív javaslatokat, és a nyáron javasolt felfüggesztés elútsításából a vájtfülűek már kiérezhették a lényegét: lesz vita, de a döntés nem lehet más, mint az építkezés folytatása.

Mindaz, ami ez ügyben a nyári ülésszak után történt, ennek jegyében zajlott. S ennek jegyében zajlik már hosszú évek óta az a politikai gyakorlat, amely mellett - mint ahogy azt már többen említették - a szakmai közvélemény számára is szigorúan belső használatra szánt, zártkörű anyag volt a Magyar Tudományos Akadémia elnökségének többszöri állásfoglalása. Ezért is hadd idézzem fel ezen viták végső következtetéseit.

1983. december 20. "A felsorolt és fel nem sorolt tényezők együttes számbavétele alapján az elnökség a beruházás jelentős időbeli elhalasztását, az indokolt tartalmi változtatások érvényesítését, de leginkább annak leállítását tartja indokoltnak."

1985. július 1. Az 59 tudós részvételével rendezett zártkörű kerekasztal-konferencián elhangzott vita összegzése: "Szakérőink megítélése szerint az Akadémia 1983. évi állásfoglalásában foglaltak változatlanul érvényesek."

S végül 1988. október 1. Ez az az anyag, amit legutóbb kaptunk meg, éppen tegnap és ma, és amelynek képviselőkhöz való eljuttatását mág a nagyhatalmú vízügy sem tudta megakadályozni. Ez az állásfoglalás a nagymarosi vízlépcső esetleges elhagyásának lehetőségeiről, következményeiről szól. Ezt önök ismerik már, hiszen elolvasták, ezért csak néhány lényeges megállapítást emelnék ki.

Az egyik. "A beruházó számításai nem veszik tekintetbe az alternatív megoldások reális költségeit és várható hasznát. Sőt, magukat az alternatív megoldásokat sem." Ahogy ezt a kormány sem vette figyelembe. "Egy, már évtizedekkel ezelőtt elavulttá vált gazdasági, technikai bázis alapján prognosztizálják a jövőt, figyelmen kívül hagyva a tudomány és a technika fejlődésének nemcsak a várható, hanem a fejlett országokban nagyrészt már megvalósult eredményeit is."

És itt álljunk meg egy pillanatra. A miniszter elvtárs azt mondta, nem tud azonosulni az akadémiai véleménnyel, mert pontatlan adatokat tartalmaz és összefüggéseiből kiragadott megállapításokkal operál.

Ebből két lehetséges következtetés adódik számomra. Vagy az, hogy a magyar tudományos élet legtekintélyesebb fórumát a vízügy outsidernek tartja és ez - mi tagadás - részükről igen nagy szakmai önbizalomról tanúskodik. Vagy pedig, hogy az elvakult vízügyi hatalom most és így, finomabb formában gyakorol nyomást az Akadémiára. Az előbbit nem feltételezem, az utóbbi azonban bizonyítható a 83-as és 85-ös akadémiai véleményeknek a szakmai és laikus közvélemény előtti tiltásával.

Szerintem egyébként nem róható fel az Akadémiának az adatok pontatlansága, hiszen a vízügy - és azt hiszem

ez a legnagyobb baj - maga sem tudja bizonyítani kellően a mű létjogosultságát. A számtalan adatsort érdekeik szerint használják fel. Persze a vízügy sem egyedüli letéteményese például a nemzetközi jog tudományának, már ami a lehetséges megoldáshoz segítene. Pedig az Akadémia erről is szól. A szerződést illetően többek között megállapítja: "A budapesti szerződést a felek közös megegyezéssel bármikor módosíthatják." Tehát szó sincs a tájékoztatóban hangoztatott egyoldalú felbontásról, amire ez a tájékoztató szinte bújtogat, de legalább is revolverezik azzal. Azért sem, mert - ismét az akadémiai anyagot idézem - "... legfőképpen a tudományos kutatások legújabb eredményei által felszínre hozott rendkívül súlyos ökológiai következmények nem voltak előreláthatóak, amelyek ma már minőségileg új megvilágításba helyezik a vízlépcső megépítésének környezetvédelmi körülményeit." S hozzáteszi: "Összhangban a bécsi szerződés 39. és 65. cikkének rendelkezésével, kezdeményezni kellene a budapesti szerződés Nagymarosra vonatkozó részének módosítását."

Ami engem illet, ezzel értek egyet, és ezért indítványozom is, mert magam is vallom az akadémia álláspontját, ami így szól: "Az építkezés leállítása, vagy elhalasztása még a jelenlegi helyzetben is reális alternatívát képez a továbbépítéssel szemben." Meggyőződésem: ez a kiút a kutya-szorítóból. Ehhez azonban tárgyalásokra van szükség. S bár kétségtelen tény, a nem a Grósz kormány által kötött szerződésre is érvényes a "Pacta sunt servanda", a szerződéseket be kell tartani kötelme, de úgy vélem, partnereinknek is figyelemmel kell lenniök a mi teherbíró képességünkre.

A szerződés módosításának alapvető feltétele, hogy kormányunk hozza nyilvánosságra a vízlépcső építésével összefüggően megismert ökológiai és gazdasági gondjainkat. Ezekre az elmúlt években döbrentünk rá; hazai és külföldi szakértők, hozzáértők előtt ismertek, bizonyíthatók.

Egyetlen kormánytól sem várható el, hogy maradéktalanul teljesítsen olyan szerződést, amely gazdaságának teherbíró képességét és a lakosság életminőségét sodorja veszélybe. Ilyen helyzetekre vonatkozik a nemzetközi jogban - ahogyan már Szentágothai professzor is említette - a "Clausula rebus sic statibus" elve, miszerint a körülmények lényeges változása, súlyos tévedés felismerése szerződésmódosítást tesz lehetővé.

Érdekünk azonban, hogy szerződésmódosítási törekvésünk során alkalmazkodjunk partnereink méltányos érdekeihez, hogy korrektül járjunk el. Hiszen csehszlovák barátaink a beruházásban jóval előttünk járnak.

Olyan megoldásra kellene tehát javaslatot tennünk, amelyet egy nagyon nem kívánt jogvita esetén elfogadhat egy tárgyilagos nemzetközi bíróság. S hiszem azt is, hogy osztrák szomszédainkat más területen érdemi módon kárpótolhatjuk. Mindezeket megcselekedni azonban szükséges, hogy nagy-nagy elhatározottsággal nézzünk a múltidéző tükörbe. Nagymaros ugyanis túlmutat azon, ami. Jelkép ! Egy önmagát meghaladott politikai kurzus jelképe. Ezt fölismerni, meghaladni, a maguk kötötte gordiusi csomót kibogozni a mai politikai vezetés dolga és felelőssége.

A nagy kérdés az, képes-e a kormány a végső önvizsgálatra ? Azt vállalja-e, hogy az elmúlt évtizedek politikai gyakorlatából adódó kormányzati döntések jogfolytonos terheit magára veszi, avagy egy jobb jövő érdekében, változtatásokkal határolja el magát azoktól ? S ha ennek eldöntésére képtelen, vállalja-e az abból adódó következtetések levonását ?

Én - mint magyar állampolgár, országgyűlési képviselő - itt és most egyetlen módon készíthetek ilyen önvizsgálatra. A miniszteri tájékoztatót, Nagymarost sem mint jelképet, sem mint vízerőművet nem fogadom el. Az erről folytatandó vitá-

nak ugyanis csak a tényállás, az adatok ismeretében van értelme. Indulatok, hajókirándulási élmények nem befolyásolhatják a józan számítást. A tényállás ismerete nélküli szavazás az országgyűlésben, avagy egy népszavazás a jelenlegi közismertetek birtokában nem más, mint politikai szerencsejáték.

Ahhoz, hogy kitaláljunk a magunknak alkotott vízlépcső-labirintusból, világos gondolatokra, higgadt tárgyalásokra és körültekintően megkötött szerződésre van szükség, - nem olyanra, mint amit 1977-ben kötöttek.

Végezetül engedjék meg, felolvassam 32 képviselőtársammal együtt írt indítványunkat, amelyet a parlament elnökéhez kívánunk benyújtani:

"Tisztelt Stadinger Elvtárs ! Alulírott országgyűlési képviselők - érzékelve a bős-nagymarosi vízlépcső építése ügyében kialakult erőteljes társadalmi érdeklődést, szakmai és állampolgári megosztottságot, nyomatékot kívánva adni képviselői felelősségérzetünknek és álláspontunk nyilvánosságának, indítványozzuk a bős-nagymarosi vízlépcső-beruházás helyzetéről szóló miniszteri tájékoztató név szerinti szavazással történő megítélését.

Budapest, 1988. október 5."

Az Ügyrend 42. §-ának /7/ bekezdése értelmében 30 képviselő írásbeli indítványára név szerinti szavazást kell elrendelni. A szünetben ezt átadom a parlament vezetésének. Köszönöm figyelmüket !

/Taps./

"Az Országgyűlés 317 szavazattal, 19 ellenszavazattal, 31 tartózkodással tudomásul vette a bős-nagymarosi vízlépcsőrendszer beruházásáról előterjesztett minisztertanácsi jelentést,..."

Magyar Hírlap 1988. október 18.